

Hồi Thứ Bốn Mười Lăm

KỶ MÔN QUÁI PHÁ

Ba người cuối cùng cũng thoát ly nguy hiểm. Lúc này họ mới phát hiện toàn thân mệt mỏi cực độ.

Đây không phải chỉ vì trận quần chiến mà còn vì hồi hộp lo lắng quá độ, thần kinh của họ luôn trong tình trạng căng thẳng dường như muốn đứt tung ra.

Ba người ngồi bệt xuống đất, một lúc rất lâu mà vẫn không nói được lời nào.

Cuối cùng, Hàn Tiểu Tranh lên tiếng: “Rốt cuộc hắc cũng chết rồi!”

Đoạn Như Yên nói: “Đáng tiếc, ta không thể chém nhát nào lên người hắc!”

Hạ Vũ đứng lên, đánh một vòng bốn phía xung quanh rồi trở lại chỗ cũ, vẻ mặt thất vọng: “Nếu tìm được tên cầu quan này, ta không lấy mạng hắc không được! Dám thông đồng với Lữ Nhất Hải ám toán ta!”

“Tiểu thư yên tâm, tôi đã thay cô giết hắc rồi!”, chợt có giọng nói văng vẳng vang lên.

Ba người giật mình, cùng lúc nhìn sang bên đó, thấy ở phía xa xa không biết từ lúc nào đã có một người cao to đứng đó, người ấy cao hơn người bình thường khoảng một cái đầu, da trắng đến mức kỳ lạ, càng kỳ quái hơn hắc là một gã đàn ông như thế mà trên người lại mặc một cái áo hoa lá kiểu cọ.

Đoạn Như Yên muốn cười nhưng cười không nổi.

Rồi lại nghe Hạ Vũ lớn tiếng mắng: “Lớn gan thật, giờ này mới xuất hiện! Nếu không phải bản tiểu thư thông minh hơn người thì đã sớm bỏ mạng rồi! Người tự cho người có mấy cái đầu?”

Gã to lớn yếu điệu này thất sắc, hoảng hốt nói: “Tiểu thư tha tội, tha tội, tôi thật không ngờ lão giặc già này thần thông quảng đại như vậy, không những nhìn ra được cảm nang diệu kế của tiểu thư mà còn dám mạo phạm đến tiểu thư!”

Hạ Vũ cười lạnh nhạt: “Ý ngươi là kế hoạch của ta không đủ cao minh nên mới bị hắc nhìn ra chứ gì?”

Khuôn mặt gã kia càng kinh hoảng: “Cho tôi có một trăm lá gan, tôi cũng không dám nghĩ như vậy!”

Hạ Vũ “hừm” một tiếng, nói: “Ngươi đã biết tội rồi, hãy nói thử xem ngươi có gì để chuộc tội?”

Gã cao to vuốt mồ hôi trên trán rồi cười theo: “Có, tôi có một tin tốt muốn nói với tiểu thư”.

Hạ Vũ: “Nói!”

Gã cao to nói: “Bọn nghịch tặc ở mấy huyện Mật Châu, Vân Châu, Oán Huyện

đều đã bị hành hình hết rồi”.

Hạ Vũ lạnh nhạt nói: “Đây là chuyện chốn quan trường, người vui mừng là Chiêm ngự sử, can hệ gì tới ta? Hơn nữa, nói như thế thì tất đã đả thảo kinh xà, chẳng phải càng thêm khó khăn cho ta sao?”

Gã cao to vừa mới vuốt mồ hôi xong, giờ lại “ọc ọc” chảy ra: “Tiểu thư với Chiêm ngự sử nên cùng hỗ trợ nhau mới phải...”

Hạ Vũ nhú mày gắt: “Người chỉ trích ta đấy à?”

Gã cao to lật đật nói: “Không dám, không dám”.

Hạ Vũ lại “hừm” một tiếng rồi nói: “Có thách người cũng không dám! Chiêm ngự sử chỉ biết tham công mạo tiến, không biết điều khiển đại cục, rất có thể sẽ tạo ra sai lầm lớn. Hắn nên biết người trong quan phủ dù có hiểm ác hơn, rốt cuộc thì bọn tham sống sợ chết cũng chiếm đa số, trước sợ hổ sau sợ sói, còn bọn định tâm làm loạn chỉ là thiểu số. Những người trong giang hồ thì không phải vậy, phần lớn là bọn coi thường tính mạng, chỉ cần gió thổi cỏ động, có khả năng sẽ khiến bọn chúng tăng thêm hành động...”

Gã cao to nghe mà tim đập chân run.

Hạ Vũ liếc hắn một cái rồi lại nói: “Đây là cái tin tốt mà người nói đấy à?”

Gã cao to ho một tiếng rồi nói: “Tôi sinh ra tính vốn ngu ngốc, đâu biết nghĩ nhiều như thế? Tôi vẫn còn một việc muốn nói cho tiểu thư nghe, không biết...”

Hạ Vũ cắt ngang: “Có phải lại là tin tốt gì không?”

Gã kia ngượng ngùng nói: “Tốt hay xấu, tiểu thư nghe rồi sẽ biết, hừm... có tin tức nói rằng Lục tặc đêm nay sẽ rời khỏi sào huyệt của hắn, đi cướp pháp trường”.

Hạ Vũ nhếch lông mi: “Tin tức này tin được không?”

Gã cao to đáp: “Là từ nội tuyến truyền ra, chắc là đáng tin!”

Hạ Vũ đột nhiên vỗ tay, mặt hớn hở nói: “Được! Đây mới là tin tốt!”

Gã cao to nhất thời không phản ứng gì kịp.

Hạ Vũ nói: “Hôm nay trước khi trời tối, người có thể liên lạc được bao nhiêu người?”

Gã cao to hỏi: “Tiểu thư muốn chỉ quan...”

Hạ Vũ gắt: “Dư thừa! Đương nhiên không phải mở thùng chứa cơm vô dụng trong quan trường đó!”

Cã cao to vội đáp: “Tính chắc được hơn hai trăm người!”

Hạ Vũ nói: “Đều là người thế nào? Cứ nói thẳng ra, mấy người đây đều là người phe mình”.

Gã cao to nói: “Thần Điện dinh có bảy mươi người, ngự tiền thị vệ có hai mươi hai người, trong đó có hai người là nhất phẩm đại đao thị vệ, Thiên Tàn Thập Nhị

Kiểm, Quái Thiên Pháp Vương, Bất Nhị Môn đệ tử có hơn bốn mươi người, còn lại là bọn đệ tử vụn vặt của tôi”.

Hạ Vũ trầm tư một lúc lâu rồi nói: “Nhân số thì không ít rồi... Cùng lúc người liên lạc với số người này, cũng tìm cách báo với Chiêm ngự sử, nói ông ta đừng canh gác nghiêm ngặt quá, phải để cho Lục tặc đắc thủ!”

Gã cao to kinh ngạc: “Để hắn đắc thủ?”

Hạ Vũ nói: “Không sai, nhưng phải dùng diệu bao kế! Đến lúc đó người hắn cứu về thực tế là người của chúng ta, đây là giấu sẵn một lưỡi dao bén bên mình hắn!”

Gã cao to chợt hiểu ra, lập tức sùng bái ra mặt: “Tiểu thư quả nhiên là cao nhân nhất đẳng, chỉ là không biết dụng ý của tiểu thư muốn triệu tập đông người như thế là...”

Hạ Vũ lại lạnh lùng nói: “Ta muốn thừa lúc hắn rời khỏi sào huyệt, ta vào phá ổ của hắn!”

Gã cao to lại kinh ngạc nhưng lập tức vui mừng ngay: “Lần này hắn nếm đủ mùi rồi!”

Hạ Vũ nói: “Đừng có vui mừng quá sớm! Lục tặc lão gian thần này rất xảo quyệt, chúng ta mà không cẩn thận thì có thể công sức lâu nay đều đổ sông đổ biển. Cho nên, người triệu tập nhân thủ lần này, đừng có đem kế hoạch nói cho họ biết, để khỏi bị tiết lộ phong thanh. Trước khi trời tối, các lộ nhân mã đều mau chóng đến chờ tại bãi lau sậy cách ba dặm phía Tây sào huyệt của Lục tặc là được!”

Gã cao to nói: “Nếu không còn chuyện gì khác, tôi xin đi trước!”

Hạ Vũ lại nói: “Chờ đã!”

Gã cao to ngạc nhiên hỏi: “Tiểu thư còn chuyện gì ư?”

Hạ Vũ cười đáp: “Về thay thường phục đi, bằng cứ để bộ đồ hoa lá màu mè này người ta nhìn là nhận ra người ngay!”

Gã cao to cười “hi hi” nói: “Sợ là vóc người của tôi nhất thời vẫn không tìm được áo khác hợp người để thay”.

Hạ Vũ vẫy vẫy tay: “Đi đi, không làm xong việc, ta cắt miếng thịt mỡ trên người người cho chó ăn!”

Gã cao to đáp: “Sao dám phiền đến tiểu thư? Tôi tự động thủ!”

Dứt lời, cười ha ha rồi nói: “Cáo từ!”, thân pháp nhanh đến kinh người, không chút gì tương xứng với vóc dáng cao to thô tráng của gã.

Đợi gã đi xa rồi, Đoạn Như Yên mới nói: “Thật không ngờ đương gia của Sáu Quỷ Môn, Bàn Đại Tiên lại nghe lời cô như vậy!”

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên hỏi: “Hắn lại chính là Bàn Đại Tiên mà người ta gọi là “bàn giả cát nhục, sáu tử dịch cốt, cân lượng bất luận, chỉ cần một mạng” đó ư?”

Đoạn Như Yên nói: “Ngoài hắn ra, còn ai lại vừa mập vừa cao vừa quái như

thế?”

Hàn Tiểu Tranh nói: “Nhưng mà Bàn Đại Tiên đã thành danh từ hơn ba mươi năm trước rồi, làm sao nhìn chỉ như người mới tứ tuần thôi?”

Hạ Vũ cười nói: “Chắc là vì bình thường hấn ăn nhiều thịt, bồi bổ cơ thể nên mới không thấy già”.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Nghe nói người của Sáu Quỷ Môn đều là xương ôm như củi, duy chỉ có chưởng môn lại là người mập như heo?”

Hạ Vũ đáp: “Chính là như thế, kỳ thực mỗi người chưởng môn trước khi trở thành chưởng môn cũng là xương ôm như củi, nhưng một khi trở thành chưởng môn rồi thì sẽ nhanh chóng biến thành mập!”

Đoạn Như Yên không nhịn cười nổi nữa: “Trừ phi chưởng môn Sáu Quỷ Môn bình thời đều ngược đãi đệ tử, có cái gì ngon cũng hưởng thụ một mình?”

Hạ Vũ cười đáp: “Vậy thì không phải, mà là có liên quan tới võ công bọn họ luyện. Bọn họ là võ công càng cao thì càng ốm, ốm đến khi có thể làm chưởng môn rồi tập luyện môn võ công chỉ có chưởng môn mới có tư cách luyện, lúc đó lại bắt đầu mập ra. Chưởng môn càng mập thì võ công càng cao”.

Hàn Tiểu Tranh nói: “Nếu đem vị Bàn Đại Tiên này so với tiền nhiệm chưởng môn thì thế nào?”

Hạ Vũ đáp: “Nghe nói trong mười bốn người nhậm chức chưởng môn, hấn đứng thứ ba, xếp trước hấn còn có Bàn Đại Trung, Bàn Đại Thúc”.

Hàn Tiểu Tranh phá lên cười: “Thú vị, thú vị, ngay cả cái tên cũng thú vị như vậy!”

Đoạn Như Yên nói: “Nghe nói người của môn phái này lâu nay hành tung rất quỷ bí, hô đến hú đi, vừa chính vừa tà, không thể nắm bắt được, không biết vì sao Bàn Đại Tiên lại tôn trọng Hạ cô nương như vậy? Mà Hạ cô nương lại có đề cập đến đương triều ngự sử đại nhân, càng thêm khó hiểu, trừ phi Hạ cô nương làm việc cho người trong quan phủ?”

Hạ Vũ nói: “Không phải”.

Đoạn Như Yên có chút ngạc nhiên.

Hạ Vũ lại nói: “Đoạn cô nương cho rằng quan phủ làm việc cho ai?”

Hàn Tiểu Tranh chen lời: “Quan phủ đương nhiên làm việc cho bách tính!”

Đoạn Như Yên nói với vẻ khinh thường: “Làm việc cho bách tính? Bọn chúng không hại lão bách tính thì đã A di đà phật rồi. Bọn chúng làm việc cho bản thân mình, vì tiền vì quan vị!”

Hạ Vũ cười nói: “Nói không sai!”

Hàn Tiểu Tranh vỗ đầu rồi hốt nhiên nói: “Hạ cô nương nhất định là làm việc cho Hoàng thượng, đúng không?”

Hạ Vũ đáp: “Không sai, ta cũng cho rằng các người sẽ trả lời như vậy, không ngờ rằng ấn tượng của quan phủ trong lòng mọi người lại xấu xa đến như vậy, quan phủ vì bản thân mình, vì quan vị, vì ngân lượng mà làm việc, ta lại là làm việc cho Hoàng Thượng!”

Tuy trong lòng Hàn Tiểu Tranh, Đoạn Như Yên đã có quan sát, nhưng rồi cũng chỉ là cảm giác mơ hồ, bây giờ nghe Hạ Vũ nói ra, bất giác kinh sợ. Nhìn lại Hạ Vũ, cảm giác như có chút kỳ quái.

Hạ Vũ thở dài rồi nói: “Trong mắt người trong giang hồ chúng ta, Hoàng Thượng luôn là vừa xa hoa vừa tàn bạo, hoặc là hôn ám, nên người trong giang hồ và triều đình luôn nhìn nhau bằng ánh mắt đối địch, đưa nhau vào trạng thái đổ kỵ lẫn nhau. Nhưng thật ra, chân chính làm chút việc cho bách tính là triều đình, chứ không phải giang hồ. Vì trong giang hồ tuy có không ít người hành hiệp trượng nghĩa, nhưng cũng có khá nhiều bọn tà ác; giữa hai thế lực này trên giang hồ lại tranh chiến lẫn nhau, đã không còn nhiều tinh lực để chú ý đến bách tính, huống chi người trong giang hồ đều dùng giết chóc để ngăn chặn giết chóc, oan oan tương báo, coi mạng người như cỏ rác, đây hoàn toàn trái ngược với nguyện vọng của người bình thường!”

Ngừng một chút, nàng lại nói tiếp: “Rất nhiều người nghe thấy người giang hồ ra sức cho triều đình liên xem là đồ ứng khuyến, cho rằng những người này đều tham đồ vinh hoa phú quý, không biết hai vị nhìn nhận việc này như thế nào?”

Hàn Tiểu Tranh nhất thời không biết nên trả lời như thế nào mới tốt. Trên thực tế, Hàn Tiểu Tranh đối với người trong triều đình quả là không có hảo cảm gì.

Đoạn Như Yên nói: “Bất luận thế nào, bọn ta đều biết Hạ cô nương không phải ác nhân, đến việc xa xôi như Hoàng Đế hình dáng thế nào, bọn ta hà tất phải quan tâm đến?”

Hạ Vũ cười nói: “Vẫn là Đoạn cô nương nói chuyện mau mắn, Lục tặc mà ta với Bàn Đại Tiên nói không phải là sáu người, mà chỉ là một người, hắn là Thần Thủ! Vì hắn là Lục Vương Gia, cho nên người của bọn ta trước giờ gọi hắn là Lục tặc, một là để khỏi lỡ miệng, hai là có tác dụng bảo mật một chút”.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc: “Nói như vậy thì triều đình cũng đã có ý muốn đối phó với Thần Thủ rồi?”

Đoạn Như Yên nói: “Đương nhiên, nếu không thì ở đâu ra ngự tiền thị vệ? Như Thần Điện dinh cũng là một thế lực của triều đình đấy!”

Hạ Vũ nói: “Không sai, nhân sĩ trong Thần Điện dinh là các cao thủ được chọn ra từ sáu cánh cửa ở khắp các nơi. Toàn bộ kế hoạch là do Hoàng Thượng thân tự bố trí. Chính là “hình không nhằm đại phu”, không có chỉ dụ của Hoàng Thượng, ngoài bọn người trong giang hồ, còn ai dám động đến Vương Gia? Lần này trong hai mươi hai ngự tiền thị vệ có hai người là nhất phẩm đại giá, ngoại trừ Hoàng Thượng thì ai có thể tùy tiện làm phiền đến đại giá của họ?”

Trong bụng Đoàn Như Yên thầm cảm thấy kỳ quái, vì sao triều đình lại chọn một cô gái trẻ như Hạ Vũ, tuy võ công của nàng không phải tầm thường, lại thông tuệ bách ban, nhưng trong triều đình chắc còn phải có cao thủ khác, cao hơn Hạ Vũ chứ?

Hạ Vũ dường như nhìn thấy tâm tư của Đoàn Như Yên, nàng nói: “Trong triều đình lâu nay luôn là chỗ tàng long ngọa hổ, cao thủ trong đó nhất định còn nhiều hơn trong tưởng tượng của bất kỳ ai. Tóm lại, Hoàng Thượng là cửu ngũ chi tôn, thủ đoạn và điều kiện thu nhận nhân tài của người không tầm thường như người khác đâu. Cho nên, số người bất kể là võ công, học thức cao hơn ta chắc chắn không ít. Sở dĩ Hoàng Thượng cho ta phụ trách một tuyến người, nguyên nhân là vì ta còn trẻ, trước đây chưa từng ra sức làm việc cho triều đình, cho nên do ta ra mặt thống lĩnh số người trong giang hồ mới không dẫn đến cho Thần Thủ tính cảnh giác!”

Nàng tiếp tục nói: “Nếu cho người khác của triều đình làm việc này, vậy thì hơi phí công. Vì Thần Thủ hiểu rất rõ phần lớn số cao thủ trong triều đình, nên rất có khả năng sẽ đả thảo kinh xà, cũng có thể đến lúc nào đó hấn liêu mạng phá rào thì thời thế tất sẽ làm cho thiên hạ đại loạn, vu quốc vu dân đều là chuyện bất lợi. Thần Thủ nuôi dưỡng không ít thế lực trong giang hồ, trong quan phủ và triều đình cũng vậy, nuôi dưỡng không ít thế lực. Giải quyết chuyện như vậy, tuyệt đối không phải giết vài người là có thể giải quyết được vấn đề, chính vì kéo một phát sẽ động đến toàn thân, Thần Thủ ngầm phát triển bao nhiêu năm nay rồi, gốc rễ đã ăn sâu, lá đã tốt rồi”.

Nói đến đây, nàng cười cười rồi nói tiếp: “Hơn nữa, thân phận của ta rất đặc thù, rất thích hợp để hoàn thành nhiệm vụ đặc thù như thế”.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc nói: “Hạ cô nương là...”

Hạ Vũ nói: “Không biết Hàn huynh đệ có nghe nói qua “văn Trương võ Hạ” chưa?”

Hàn Tiểu Tranh ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: “Chưa”.

Đoàn Như Yên chen vào: “Trừ phi là một văn một võ trong triều đình?”

Hạ Vũ gật đầu: “Chính thị! Đương kim triều trung, văn lấy Trương Minh làm đầu, võ lấy Hạ Điển làm cực. Trương Minh tuy là Tả Thừa Tướng nhưng lại có cả thế lực của Hữu Thừa Tướng Lăng Áp, Hạ Điển là Trụ Quốc Đại Tướng Quân, bình Khương Nhung, chiến công hiển hách. Một văn một võ đó là rường cột của triều trung”.

Hàn Tiểu Tranh như hiểu ra chút ít, lại hỏi: “Giữa Hạ cô nương cùng Hạ tướng quân có duyên nguyên gì chăng?”

Hạ Vũ đáp: “Hạ tướng quân là thúc phụ của ta! Nhưng thúc phụ ta không có con cháu, nên lâu nay đều rất thương yêu ta, xem như con ruột. Phụ thân ta là một thầy giáo dạy học rất bình thường, rất ít người biết ta là cháu gái Hạ tướng quân, từ khi ta bước chân vào giang hồ, người biết được điểm này càng ít. Thúc phụ ta rất coi trọng ta, lần này để bình loạn của Lục Vương Gia, người ra sức tiến cử ta với Hoàng

Thượng, để ta thừa cơ tiến vào sào huyệt của Thần Thủ, truy tìm tội chứng, đồng thời nghe ngóng tình hình, Thần Thủ dù có thần thông quảng đại hơn nữa cũng không thể ngờ Thiên Tâm Kiều Oa là người trong triều đình!”

Hàn Tiểu Tranh bấy giờ mới hiểu vì sao trong rừng đào, nàng chỉ cần vỗ tay thì có ngay xe ngựa xuất hiện, mà dường như đã biết rất rõ mọi chuyện, thì ra người sau lưng nàng lại là đương kim thiên tử.

Hạ Vũ lại nói: “Ta không dám lấy lý do kiến công lập nghiệp để quấy rầy hai vị, nhưng ta vẫn hy vọng hai vị ra sức vì việc này. Một khi âm mưu của Thần Thủ thành công, gặp nạn không chỉ có triều đình. Những việc làm của Thần Thủ, chắc hai vị cũng đã thấy rõ”.

Hàn Tiểu Tranh cười nói: “Hạ cô nương cũng quá coi trọng ta rồi, ta chẳng phải siêu phàm thoát tục thế đâu!”, gương mặt liền nghiêm lại nói tiếp: “Dù cho triều đình không ra mặt, ta cũng quyết tâm cùng với Thần Thủ đấu một trận, nợ máu của A Vân, hẳn phải trả bằng máu!”

Đoạn Như Yên nói: “Có thể mượn sức của triều đình đối phó với kẻ địch của chúng ta cũng không phải là việc xấu!”

Hạ Vũ vui mừng nói: “Nói như vậy, hai vị đã đồng ý rồi?”

Hàn Tiểu Tranh và Đoạn Như Yên nhìn nhau cười, nói: “Hình như không có lý do để từ chối!”.

Hạ Vũ cũng bật cười.